

Po schodoch musela schádzať opatrne, ale zároveň najrýchlejšie, ako sa dalo. Za sebou nejasne počula Hansov hlas, ako volá jej meno, ale bolo jej to jedno. Musela dobehnúť sestru. „Elsa!“ volala. „Elsa! Počkaj!“

Elsa medzitým dobehla k fjordu. Zastala a obzrela sa. Anna zacítila plamienok nádeje, že sa to všetko vyjasní tu a teraz. Ale potom sa jej sestra obrátila k vodnej hladine a opatrne na ňu stúpila. Voda pod jej chodidlom okamžite zamrzla. Urobila ďalší krok, potom ďalší a ďalší, každý rýchlejšie ako predchádzajúci.

Anna mala vždy trochu neistý krok. Aj teraz sa pošmykla a spadla. Zúfalo sledovala, ako sa Elsa dostala na druhú stranu fjordu a zmizla medzi stromami.

„Nie,“ vzdychla si Anna pri pohľade na rukavicu, ktorú ešte stále zvierala v ruke. Všetko je to jej chyba. Keby na Elsu netlačila...

„Anna!“ začula Hansa, ktorý ju práve dohonil. Klesol do snehu vedľa nej a objal ju. Ale Anna si to sotva všimla. Jediné, čo videla, bol zamrznutý fjord. Jediné, na čo dokázala myslieť, bola jej sestra, ktorá utekala do hôr, pretože ju niekto nazval príšerou.

„Si v poriadku?“ znovu sa opýtal Hans.

Celou cestou do bezpečia zámku jej kládol tú istú otázku, ale Anna nereagovala. Sčasti si uvedomovala, že je to od neho milé, keď si robí starosti, ale ona dokázala uvažovať iba o Else a želala si, aby ju nechal osamote. Potrebovala čas na premýšľanie.

„Nie,“ povedala nakoniec, keď prechádzali vystrašeným davom. Počula, ako si ľudia povrávajú: „Ako je toto možné? Sneh v júli!“ Stále sa ochladzovalo a snehu pribúdalo.

„Vedela si to?“ opýtal sa Hans v snahe prebrať Annu zo šoku.

Pokrútila hlavou. „Nie.“ *A prečo? Pretože som hrozná sestra. Celkom nanič.*

Z myšlienok ju vytrhli vyľakané výkriky vojvodu z Weseltonu.

„Kráľovná uvalila kliatbu na celú krajinu. Nieкто ju musí zastaviť.“ Obrátil sa k svojim mužom. „Musíte ísť za ňou!“

Nie! Nie! NIE! Ak vojvodovi muži pôjdu za Elsou, je jasné, čo sa stane. *Ja som to zapríčinila*, pomyslela si Anna a vytrhla sa Hansovi zo zovretia. Bežala k vojvodovi. Keď ju malý chlapík uvidel, zvyškol a prikrčil sa za svojich dvoch mužov.

„Vy!“ kričal. „Aj vy ste čarodejnica? Aj vy ste príšera?“

Anna sa snažila hľadiť mu do očí. Ten vojvoda je ale hlupák.

„Nie,“ odvetila. „Ja som úplne obyčajná.“

„To je pravda. Môžem to potvrdiť,“ postavil sa Hans vedľa nej. „Najlepším možným spôsobom,“ doložil.

Od chvíle, keď zo sestriných prstov vystrelil ľadový lúč, sa Anna prvýkrát usmiala. Úplne zabudla, ako sa to všetko začalo. Svadba. Pravá láska. Bolo to príjemné, že mala niekoho vedľa seba. Ale teraz potrebuje niekoho vedľa seba Elsa.

„Moja sestra nie je príšera,“ vyhlásila Anna.

Vojvoda ukázal na schodisko. „Takmer ma zabila.“

„Pošmykli ste sa na ľade!“ opravil ho Hans.

„Bola to nehoda,“ poznamenala Anna, hoci musela v duchu priznať, že ju trochu potešila správa o vojvodovom páde. „Bála sa. Nechcela to urobiť. Nič z tohto nechcela...“ Anna ukázala rukou na zámocké nádvorie, ktoré teraz pripomínalo skôr plochu na korčuľovanie. „To, čo sa dnes stalo, je moja vina... Práve preto musím ísť za ňou ja.“